अथवा वासुदेवोऽपि प्रियकामोऽनुवृत्तवान्। द्रुपदे तिष्ठति कथं माधवोऽर्हति पूजनं।
आचार्य्यं मन्यसे कृष्णमथवा कुरुनन्दन। द्रोणे तिष्ठति वार्ष्णेयं कस्मादर्चितवानसि। १२४५
ऋत्विजं मन्यसे कृष्णमथवा कुरुनन्दन। द्वैपायने स्थिते वृद्धे कथं कृष्णोऽर्चितस्त्वया।
भीष्मे शान्तनवे राजन्स्थिते पुरुषसत्तमे। स्वच्छन्दमृत्युके राजन् कथं कृष्णोऽर्चितस्त्वया।
अश्वत्थाम्नि स्थिते वीरे सर्व्वशास्त्रविशारदे। कथं कृष्णस्त्वया राजन्नर्चितः कुरुनन्दन।
दुर्य्योधने च राजेन्द्रे स्थिते पुरुषसत्तमे। कृपे च भारताचार्य्ये कथं कृष्णस्त्वयाऽर्चितः।
द्रुमं किम्पुरुषाचार्य्यमतिक्रम्य त्वयाऽर्चितः। भीष्मके चैव दुर्द्धर्षे पाण्डुवत्कृतलक्षणे। १२५०
नृपे च रुक्मिणि श्रेष्ठे एकलव्ये तथैव च। शल्ये मद्राधिपे चैव कथं कृष्णस्त्वयाऽर्चितः।
अयञ्च सर्व्वराज्ञां वै बलश्लाघी महाबलः। जामदग्न्यस्य दयितः शिष्यो विप्रस्य भारत।
येनात्मबलमाश्रित्य राजानो युधि निर्जिताः। तञ्च कर्णमतिक्रम्य कथं कृष्णस्त्वयाऽर्चितः।
नैव ऋत्विङ्नचाचार्य्यो न राजा मधुसूदनः। अर्चितश्च कुरुश्रेष्ठ किमन्यत्प्रियकाम्यया।
अथवाऽभ्यर्चनीयोऽयं युष्माकं मधुसूदनः। किं राजभिरिहानीतैरवमानाय भारत। १२५५
वयन्तु न भयादस्य कौन्तेयस्य महात्मनः। प्रयच्छामः करान् सर्व्वे न लोभान्नच सान्त्वनात्।
अस्य धर्म्मप्रवृत्तस्य पार्थिवत्वं चिकीर्षतः। करानस्मै प्रयच्छामः सोऽयमस्मान्नमन्यते।
किमन्यदवमानाद्धि यदेनं राजसंसदि। अप्राप्तलक्षणं कृष्णमर्घेणार्चितवानसि।
अकस्माद्धर्म्मपुत्रस्य धर्म्मात्मेति यशो गतं। को हि धर्म्मच्युते पूजामेवं युक्तां नियोजयेत्।
योऽयं वृष्णिकुले जातो राजानं हतवान् पुरा। जरासन्धं महात्मानमन्यायेन दुरात्मवान्। १२६०
अद्य धर्म्मात्मता चैव व्यपकृष्टा युधिष्ठिरात्। दर्शितं कृपणत्वञ्च कृष्णेऽर्घस्य निवेदनात्।
यदि भीताश्च कौन्तेयाः कृपणाश्च तपस्विनः। ननु त्वयाऽपि बोद्धव्यं यां पूजां माधवार्हसि।
अथवा कृपणैरेतामुपनीतां जनार्दन। पूजामनर्हः कस्मात्त्वमभ्यनुज्ञातवानसि।
अयुक्तामात्मनः पूजां त्वं पुनर्बहु मन्यसे। हविषः प्राप्य निस्यन्दं प्राशिता श्वेव निर्जने।
नत्वयं पार्थिवेन्द्राणामपमानः प्रयुज्यते। त्वामेव कुरवो व्यक्तं प्रलम्भन्ते जनार्दन। १२६५
क्लीवे दारक्रिया यादृगन्धे वा रूपदर्शनं। अराज्ञो राजवत्पूजा तथा ते मधुसूदन।
दृष्टो युधिष्ठिरो राजा दृष्टो भीष्मश्च यादृशः। वासुदेवोऽप्यथ दृष्टः सर्व्वमेतद्यथातथं।
इत्युक्त्वा शिशुपालस्तानुत्थाय परमासनात्। निर्ययौ सदसस्तस्मात्सहितो राजभिस्तदा।
इति श्रीमहाभारते सभापर्व्वणि अर्घाभिहरणपर्व्वणि शिशुपालक्रोधे षट्त्रिंशोऽध्यायः ॥ ३६ ॥
॥ वैशम्पायन उवाच ॥ ततो युधिष्ठिरो राजा शिशुपालमुपाद्रवत्। उवाच चैव मधुरं सान्त्वपूर्व्वमिदं वचः।
नेदं युक्तं महीपाल यादृशं वै त्वमुक्तवान्। अधर्म्मश्च परो राजन् पारुष्यञ्च निरर्थकं। १२७०
न हि धर्म्मं परं जातु नावबुध्यत पार्थिवः। भीष्मः शान्तनवस्त्वेनं माऽवमंस्थास्त्वमन्यथा।
पश्य चैतान्महीपालान् त्वत्तो वृद्धतरान् बहून्। मृष्यन्ते चार्हणां कृष्णे तद्वत्त्वं क्षन्तुमर्हसि।